

"drie is te veel"

Ongeveer 14 jaar geleden hoorde ik dat ik de Ziekte van Parkinson had. Hoewel ik door ontkenning van mijn collega's een psychiatrische opname moest ondergaan, zette ik de schouders eronder. Ik zou me niet laten kisten door MR. P. Mijn baan moest ik opgeven en ik kwam in de WAO. Omdat ik toch iets nuttigs wilde doen, gaf ik mij op voor vrijwilligerswerk. Dat heb ik met veel genoegen gedaan tot het niet meer ging. Nu doe ik alleen nog wat voor de kerk.

Sinds enige tijd heb ik veel last van arthrose. De pijn was niet te harden, maar met een goede pijnstiller gaat het beter. Ik word kennelijk wat eerder oud dan ik gehoopt had.

Maar nu, heb ik nu de nekslag gekregen? Drie wordt me toch werkelijk wat te veel.

Sinds enige tijd heb ik enorme pijn met lopen. Gisteren bij de huisarts hoorde ik dat ik hoogst waarschijnlijk aan een spierziekte lijd, waarvoor ik prednison zal moeten slikken.

Het is geen dodelijke ziekte en het gaat op den duur ook wel weer over, maar de wanhoop begint bezit van me te nemen. Ik kan niet veel meer. De pijnstillers helpen niet tegen deze pijn en prednison? Trifel is het!

Ik weet dat ik overdrijf, maar ik begin me als Job te voelen. die het één na het ander kwijtraakte, tot hij zich op de mesthoop met een scherf zat te krabben. Ik overdrijf, want ik heb mijn man en een fantastische dochter en ik hoop van harte, dat het hierbij blijft.

De gedachte, die ik in het begin had, dat Parkinson mij immuun maakte voor andere ziektes (verre van realistisch, ik weet het) blijkt ten enen male fout!